

Blairmania a la Gran Bretanya

Una de les cròniques periodístiques que descrivien fins als mínims detalls el congrés anual del Partit Laborista britànic de la setmana passada es va fer ressò de la mirada abatuda amb què Tony Benn, líder de l'ala esquerrana del laborisme, contemplava els *souvenirs* presents a la botiga instal·lada fora la sala del plenari. Benn, abans amb una influència notable dins el partit i acèrrim enemic polític de Blair, va poder contemplar amb els propis ulls, a Brighton, l'exercici del culte a la personalitat del primer ministre. La imatge omnipresent de Tony Blair en tots els objectes posats a la venda. L'escena de Tony Benn fent un repàs ocular de la plasmació de l'enorme popularitat actual del primer ministre, de la seva imatge incontestable dins el partit, reflecteix prou bé l'actual *momentum* polític de la Gran Bretanya: un Partit Conservador aparcat encara en la duríssima derrota i en la clandestinitat mediàtica, una ala esquerra laborista i sindical aclaparada pel cuirassat Blair i una immensa majoria del Partit Laborista instal·lada en un dels millors "estats de gràcia" d'un primer ministre després del triomf electoral.

La imatge d'èxit de Blair ultrapassa sobrerament els límits estrictes del laborisme. Segons un sondeig d'opinió publicat la setmana passada per *Independent on Sunday* un 93% de la població britànica dona ple suport a la gestió del primer ministre, una dada sense precedents històrics a la Gran Bretanya en un polític elegit democràticament.

Òbviament, i és un factor en què coincideixen la immensa majoria d'observadors, un bon tant per cent d'aquesta enorme popularitat és deguda a l'actitud ràpida, d'expressions afortunades i ben connectada amb el sentiment dels britànics, que Blair va exhibir els moments i els dies ulteriors a la mort de la princesa Diana de Gal·les.

Hi ha una altra força que impulsa de manera fulgurant la figura de Blair. La seva determinació i el seu coratge innovador, propis d'un líder jove, en contrapès a la imatge decrepita, amb un discurs polític esgotat, que a hores d'ara ofereix un Partit Conservador orfe de lideratge.

A la Gran Bretanya exhausta de mandat *tory* encara no

és tan important allò que es diu o fa (la política econòmica i social de Blair difereix poc de la línia de pensament dels conservadors moderats) com el "com" i el "quan".

Amb Blair, del "quan", no en tenim gaires dubtes. Tot és ràpid. Poc més de tres mesos després de la victòria electoral, Escòcia i el País de Gal·les han aprovat la constitució de parlaments propis, amb més o menys competències però que trenquen la tradició secular de domini exclusiu i exclusivista anglès. I a l'Ulster, amb una nova treva de l'IRA de rerefons, ja tenim, per fi, totes les parts en conflicte assegurades al voltant d'una taula parlant de pau, tot i les enormes dificultats presents i futures del procés.

I a més a més, Tony Blair diu als britànics allò que més els agrada sentir: prou de "seguiment" de la Gran Bretanya amb relació a Europa i el món, ara a contracor ara amb més o menys convicció, i instauració del "model britànic" en totes les esferes polítiques, econòmiques i socials que s'anuncien vitals amb vista al segle XXI. Una espècie de nou imperi britànic de les idees.

I la reflexió sobre l'estat del benestar esdevé la peça clau de la nova argumentació. Si la Gran Bretanya, en paraules dels màxims responsables del laborisme expressat a Brighton, desmunta parcialment "l'estat-providència" no ho fa perquè "sigui econòmicament

insostenible" i concedeixi al mercat totes les prerrogatives reguladores socials; ho fa perquè "l'estat-providència", ara convertit en una institució que no permet a la gent d'abandonar la seva condició de pobresa –segons expressió de l'actual ministre d'Economia Gordon Brown–, ha d'evolucionar cap a una estructura que serveixi de plataforma perquè la gent tingui feina.

Tony Blair elimina el pessimisme i la incertesa conceptual que acompanyen el pensament neoliberal i pretén transformar-lo en una idea optimista i de futur: l'estat no impedirà que algú es quedi sense feina però l'ajudarà decisivament a trobar-ne una altra.

Noves formulacions que, de moment, omplen de confiança una societat que comença a veure "infal·libre" el seu primer ministre. Una percepció enormement arriscada per al laborisme, quan aparegui el primer error. ■

EDUARD SANJUAN

"Tony Blair elimina el pessimisme que acompanyen el pensament neoliberal i pretén transformar-lo en una idea de futur: l'estat no impedirà que algú es quedi sense feina però l'ajudarà a trobar-ne una altra."